

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 101
(abril de 2019)

Argèlia: El pueblo se levanta
¿Hacia dónde va China?
Venezuela: Una nación
bajo asedio, que resiste

Tambors de guerra

En el seu tractat *De la Guerra*, publicat en 1832, Carl Von Clausewitz explica que “la guerra és la continuació de la política per altres mitjans”. Aquest principi de Clausewitz s’aplica, sens dubte, a la realitat d’avui. Els treballadors d’Europa veuen com els seus governs ataquen els sistemes de pensions mentre disparen la despesa militar.

L’administració Trump multiplica les provocacions i amenaces a tort i a dret. Fet que no hauria de ser considerat banal, atès que té a la seva disposició la major maquinària militar del món (el pressupost de Defensa dels EUA pel 2019 és de 716.000 milions de dòlars –un 40% de la despesa militar mundial–, és 10 vegades superior al d’educació i multiplica per 45 el de transport).

Fem un breu repàs:

Fa dos dies, per mitjà d’un tuït, el president USA anunciava “una sorpresa” per al poble veneçolà, poc després que el seu Secretari de Defensa, Mike Pompeo, reafirmés que l’opció militar està damunt la taula i que Juan Guaidó, el autoanomenat “president” de Veneçuela, les crides del qual a la mobilització cada vegada troben menys ressò dins del país, comencés a suplicar una intervenció militar americana per a col·locar-lo en el poder (tàctica que no exclou, per allò de posar una vela a déu i una altra al diable, la “negociació” paral·lela amb Putin)

De la guerra econòmica a la guerra oberta?

Al mateix temps, la flota nord-americana concentra els seus efectius al golf Pèrsic, una esquadra de bombarders B-52 es desplaça a la base militar que té EEUU a Qatar, a escassa distància d’Iran, en tant que altres B-52 van ser desplegats en un lloc no revelat del “sud-oest d’Àsia”, i el Secretari de Defensa en funcions, Patrick Shanahan, presentava dijous passat, en una reunió amb l’equip de “Seguretat Nacional”, una proposta d’enviar 120.000 soldats més a Orient Pròxim. Al mateix temps, Trump multiplica les declaracions contra Iran, considerat de nou com a eix del mal, tapant així la massacre de l’exèrcit saudita al Iemen. Un exèrcit armat fins a les dents pels Estats Units, per França i, també, per Espanya.

La demostració de força naval contra Iran segueix a l’anunci que els EUA sancionaran a qualsevol país que compri petroli iranià, una decisió que escanya l’economia d’Iran, els ingressos de la qual depenen en un altíssim percentatge de l’exportació de petroli i gas natural. De la mateixa manera que les amenaces d’intervenció militar a Veneçuela segueixen al bloqueig econòmic, la congelació d’actius, i el sabotatge de les instal·lacions elèctriques.

Al mateix temps, el govern de Trump incrementa la pressió sobre Cuba, aplicant una disposició –fins ara congelada– de la llei Helms-Burton que permet denunciar davant els tribunals d’EEUU a les empreses estrangeres que comerciïn amb béns confiscats per la revolució cubana a súbdits nord-americans (estem parlant de fets ocorreguts fa 55 o més anys).

Mentre concentra portaavions, bombarders i bucs llançamíssils davant les costes iranianes, Trump ordena la retirada de personal de l’ambaixada nord-americana a l’Iraq, i fa un advertiment públic als ciutadans nord-americans perquè abandonin aquest país. Alguns observadors es pregunten si no està buscant –o ordint– una provocació com l’enfonsament del cuirassat Maine en 1898 a Cuba o l’incident del Golf de Tonkín en 1962, fals atac nord-vietnamita a un vaixell militar USA que va servir per a “justificar” la implicació massiva dels EUA en la guerra de Vietnam.

En principi les mesures contra Iran, Cuba i Veneçuela busquen escanyar l’economia per a intentar alliberar la indignació popular contra els corresponents governs, però, pel que sembla la impaciència de Trump es manifesta a l’espera de que tot això succeeixi, i més encara després del fiasco de la “operació Guaidó”

Els “aliats” europeus tremolen

La UE i els seus governs es mostren desconcertats i espantats davant uns conflictes que no controlen i que majoritàriament perjudiquen les empreses europees, com el boicot econòmic a Iran (que afecta a grans empreses europees amb inversions en aquest país) o l’aplicació de la Llei Helms Burton contra Cuba. Tampoc

semblen molt satisfets amb la idea d’una intervenció nord-americana a Veneçuela, de conseqüències imprevisibles. Com ho serien els d’una intervenció militar contra Iran (vegeu el resultat de les d’Afganistan, l’Iraq i Síria). Per això protesten de manera visible i explícita, demanant en va que Trump faci marxa enrere i tractin de crear una “Europa de la Defensa” que culminaria en un grup d’intervenció europeu. Fonamentalment, pressió en benefici d’empreses europees. El govern de Pedro Sánchez ha decidit retirar la fragata espanyola Méndez Núñez del grup de combat on el vaixell insígnia és el portaavions nuclear “USS Abraham Lincoln”, a qui Trump ha ordenat encaminar-se al Golf Pèrsic. Amb aquesta operació, negociada amb Washington, Sánchez evoca la retirada de les tropes de l’Iraq i reforça les tímides maniobres de la UE. Però els europeus no s’atreveixen a enfrontar-se amb Trump. I això a pesar que aquest anuncia represàlies contra la banca, les petrolieres, i fins i tot les indústries europees de l’acer, els automòbils i l’armament.

Les amenaces d’agressió militar estan al servei de la política de totes les administracions nord-americanes (ja siguin demòcrates o republicanes). Ara s’han vist aguditzades per Trump a causa de la desfeta econòmica nord-americana, de la desindustrialització del país (organitzada per les pròpies multinacionals EEUU), de la pèrdua de les seves principals fonts productives. És precisament la crisi del sistema capitalista, que es concentra en els EEUU, la qual cosa obliga a Trump a llançar-se a l’ofensiva, en el terreny econòmic i comercial i, també, a les amenaces militars. Tot al servei d’una política simplement destinada a preservar la seva posició hegemònica.

La diferència és que abans arrossegava als seus aliats, avui ningú sembla seriosament seguir la seva política. Encara que ningú pot afirmar fins a quin punt aguantaran les pressions de l’imperialisme dominant.

La situació d’Espanya

A Espanya ens trobem amb aquesta contradicció. El govern Sánchez va ser el primer seguidor de la política dels Estats Units a Veneçuela, però ara el ministre

Borrell sembla més discret. El pagament de Trump a la submissió de Borrell i Sánchez ha estat l'inici d'aplicació del capítol 3 de la llei d'embargament Helms-Burton, que pot afectar prioritàriament empreses espanyoles.

I, no obstant això, no falten les veus que surtin en defensa de Trump. Per exemple, l'expresident Aznar "exigeix" una intervenció contra Veneçuela. Precisament Aznar, corresponsable de la destrucció de l'Iraq, que va provocar centenars de milers de morts, i

de la qual aquest país, 16 anys després, segueix sense recuperar-se. Quan per pura democràcia aquest individu hauria de ser jutjat pels seus crims (però aquesta és la justícia heretada del franquisme, que jutja als qui organitzen un referèndum, i deixa en llibertat a criminals de guerra)

En aquestes condicions, a les portes de la constitució del nou govern, és fonamental veure com determinarà la seva política exterior. Si actuarà simplement com una "corretja de transmissió" dels

dictats de Trump, o fins a quin punt participarà en els intents de "independència" de la Unió Europea.

L'interès dels treballadors i els pobles passa, sens dubte, per una política de pau, és a dir, una política independent dels EEUU i l'OTAN, i també de les agressions de les potències europees contra els treballadors i els pobles. En la consciència dels nostres pobles segueix viva l'oposició a la guerra que va estar en la base de la caiguda d'Aznar en 2004.

Escola de Formació 2019

Madrid, 21 al 23 de juny - L'Escorial

*Els joves tenim dret a un futur digne,
organitzem-nos per a conquerir-lo!*

Conferències, debats, pel·lícules i altres activitats
Contacte: escueladeformaciondelposi@gmail.com

PARLAREM DELS SEGÜENTS TEMES: La "crisi crònica del capitalisme" i la situació mundial actual / Implosió de la UE: del Brexit a les "armilles grogues" i els pensionistes / La lluita de la joventut pel dret a l'ensenyament: l'organització estudiantil / La lluita de les dones treballadores per la igualtat i contra la precarietat / Les Internacionals obreres / Resistència i revolució avui: què ocorre a Algèria, el Brasil, Palestina, Veneçuela? / Per a què serveix l'ecologisme? / Balanç dels processos electorals: hi ha sortida sense república?

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta